

Hoe is het om na dertig jaar opnieuw door Dordrecht te lopen? Wat herken ik nog? Wat is verdwenen? En vooral: kan ik dat hazelnootschuimbakje uit mijn jeugd nog ergens vinden?

Het heeft dertig jaar geduurd voordat ik terugkom in de stad waar ik opgroeide. Als laatste van de familie stap ik in de trein en duik ik mijn persoonlijke geschiedenis in. Het is een vreemde combinatie van thuiskomen en toerist zijn. Ik weet de weg nog, mijn voeten lijken zich de straten beter te herinneren dan mijn hoofd. Tegelijkertijd kijk ik met nieuwe ogen.

Waar zijn de fatbikes?

Ik verblijf in een Airbnb aan de Singel en maak een grote wandeling door de binnenstad. Als kind liep ik hier vooral doelgericht doorheen: naar school, naar winkels, naar vrienden. Nu kijk ik omhoog. Naar gevels, details en gebouwen waar ik vroeger achteloos voorbijfietste. Ik merk vooral hoeveel rust er is. Misschien komt het doordat ik inmiddels in Amsterdam woon, maar mis (in positieve zin) de dagelijkse drukte van scooters, fatbikes en ouders die zich met een overvolle bakfiets terwijl ze append door de verkeersstroom manoeuvreren.

Zuinig op de geschiedenis

Dordrecht is veranderd en gelukkig ook weer niet. De Grote Kerk die Dordrecht Dordrecht maakt, staat er nog precies zoals ik haar ken. Hier ligt mijn overgrootvader begraven. De toren, de oude gevels, de havens en de monumenten zijn vertrouwde gezichten. Wat me opvalt: Dordrecht is behoorlijk zuinig geweest op haar geschiedenis. De kerk is niet zoals in veel steden een appartementencomplex geworden, de pakhuizen zijn niet allemaal omgebouwd tot hippe hotels en de monumenten zijn geen decorstukken geworden waar je alleen nog een foto van maakt voor social media.

De historische binnenstad is steeds meer een reden geworden om naar Dordrecht te komen. Dat is een verrassing. In de jaren negentig was Dordrecht niet de stad waar je trots vertelde dat je vandaan kwam.

De binnenstad had te maken met leegstand, criminaliteit en een slecht imago. Wilde je naar een leuke stad, dan ging je naar Rotterdam. Dat daar geen sprake meer van is, merk ik de volgende dag bij het pontje.

Koffie op het pontje

Ik loop de route die ik vroeger dagelijks fietste: van mijn school in Dordrecht naar mijn geboortehuis aan het Londenseplein in Zwijndrecht. Heen met het pontje, terug over de brug. In mijn herinnering was dat een enorme onderneming. Met volwassen benen blijkt het een ommetje. Bij de kade verwacht ik stiekem nog steeds dat kleine oranje pontje uit mijn jeugd. Dat is natuurlijk verdwenen. Er ligt een veel grotere, modernere en duurzamere waterbus langs de steiger. Wie wil, kan tegenwoordig zelfs helemaal doorvaren richting Rotterdam. Alleen de schipper is hetzelfde type gebleven. Vriendelijk, praatgraag en zichtbaar trots op zijn stad.

Mijn geboortehuis aan het Londenseplein in Zwijndrecht.

De Grote Kerk die Dordrecht Dordrecht maakt.

Hij geeft me een kop koffie die ik met verbazing aanneem. Ineens herinner ik me hoe kinderen vroeger van de schipper op zaterdag een Lange Jan of lolly kregen. Ik vertel hem dat ik hier dertig jaar niet ben geweest. Hij begint enthousiast te vertellen over Dordrecht. Over wat er te zien is, waarom mensen moeten komen en hoe trots hij is op de stad. Hij had zo voor de citymarketing kunnen werken. Ik herinner me niet dat mensen vroeger zo enthousiast over Dordrecht praatten. Dat is misschien wel de grootste verandering.

de Stadswerven.

Ook de omgeving rond het water heeft een metamorfose ondergaan. Waar vroeger vooral industrie, scheepswerven en bedrijvigheid was, zijn nieuwe woongebieden ontstaan. De Stadswerven zijn daar een goed voorbeeld van. Oude plekken kregen een nieuwe bestemming. Niet alles bleef hetzelfde, maar veel van het karakter is gebleven.

Van broodcafé tot Appelsteiger

Terug in Dordt zoek ik mijn oude basisschool op: de Dordtse Vrijeschool. Toen ik daar op school zat, was dat nog een plek met een behoorlijk geiten-wollensokkenimago. Op verjaardagen kon je er

de Dordtse Vrijeschool.

maar beter niet over beginnen. Nu ontdek ik dat de school tegenwoordig maar liefst drie locaties heeft. Ik wandel terug langs Kunstmin, waar ik als jong meisje op het podium stond. Als kind voelde het als een enorme plek, een theater met allure. Eigenlijk is dat het nog steeds, hoewel het de afgelopen jaren grondig is gerestaureerd.

Kunstmin, waar ik als jong meisje op het podium stond.

Op mijn laatste dag slenter ik door de oude binnenstad. De Voorstraat en de omliggende straten zitten nu vol kleine winkels. Veel vintage en tweedehands, precies waar ik van houd. Ook kleine horecavakken, koffietentjes en lunchplekken hebben de binnenstad veranderd. Ik weet een tafeltje te bemachtigen voor een ontbijt bij Broodcafé Jaap en lunch op de appelsteiger van Lunchroom Helena. Natuurlijk zijn de grotere winkels als de H&M, Costes en ruime HEMA er ook gekomen of gebleven. Dat is goed nieuws voor de jongeren van nu: zij hoeven niet meer zoals ik vroeger naar Rotterdam om een leuke outfit te scoren. Dordrecht heeft inmiddels genoeg keuze om een middag rond te dwalen. De smaak van vroeger

Voordat ik de trein neem, heb ik nog één ding te doen: het hazelnootschuimgebak van vroeger te vinden. Dat lukt. Ik eindig mijn bezoek aan Dordrecht met een hazelnootschuimgebakje van Bakker Brokking en het gevoel dat ik eigenlijk nooit helemaal weg ben geweest.

Sommige smaken brengen je in één hap terug naar vroeger.

www.marijnruhaak.com

Fithockey: ideale teamsport voor 65-plussers die in beweging willen blijven

Fithockey (of fitbal) is dé teamsport voor iedereen die van bewegen in de buitenlucht houdt. Fitbal is dé teamsport voor in het algemeen 65-plussers. Maar ook wie jonger is, is donderdagochtend van harte welkom bij hockeyclub Derby in Zwijndrecht voor een leuke vorm van bewegen.

De KNHB heeft fithockey twintig jaar geleden aan het aanbod toegevoegd om senioren te voorzien in de behoefte aan sporten in de buitenlucht, met sociale contacten en beweging. Deze vrijblijvende sport wordt elke donderdagmorgen vanaf 09.30 uur gespeeld op het waterveld van de Zwijndrechtse hockeyclub, gelegen op sportcomplex Bakestein (Middellijn 3) in Zwijndrecht.

Fitbal is een teamsport en wordt bij Derby het gehele jaar door op kunstgras gespeeld met een stick van kunststof, een zachte bal, een spelleider en vooral met veel gezelligheid. Ervaring met hockey is geen vereiste. 95% van de huidige deelnemers had dat ook niet!

Om mee te spelen is geen speciale uitrusting noodzakelijk. Eenvoudige sportkleding en sport-schoenen met goed profiel voldoen prima. De contributie bedraagt net ietsje meer dan € 2,50 per keer. Een paar keer zonder kosten op proef meedoen is mogelijk. Derby doet soms mee aan het landelijke fithockeytoernooi. Met succes,

want de club heeft al drie keer in successie de landstitel binnen gesleept!

Nieuwsgierig geworden? Enthousiast? Komen kijken? Of nog beter: meedoen? Kijk voor meer informatie op hcderyb.nl of mail naar fithockey@hcderyb.nl. Of neem contact op met Eric Schuuring (078-6127160, ericwschuuring@gmail.com) of Piet Visser (078-6192794, opir446@gmail.com).

